

Ještě máme žihadlo

(projev Milana Kohouta 21. srpna 2013 na Staroměstském náměstí v Praze na shromáždění „Občané proti okupaci 2013!“)

Po neúspěšných pokusech o nastolení svobodnějších a spravedlivějších systémů z období minulého století, jakým byl u nás pokus o socialismus s lidskou tváří utnutý okupací, jsme se zase dostali zpět pod nadvládu iluzorní svobody. Dnešní kapitalistický systém, schovávající se za záclonou takzvané demokracie a řízené svobody, je jedním z nejnebezpečnějších totalitních systémů, jaký jsme v lidské historii kdy zažili. Otrokářský systém z dávných dob se pomocí neuvěřitelně vychytralé metamorfózy přetvořil v současnou privatizovanou trž-ní ekonomiku, ovládanou velmi úzkou částí společnosti, a davu konzumentů, pod mrkví otrokáře na provázku, žijí své zoufalé sny o přesunu do vyšších společenských tříd.

Když jsem učil v Bostonu, tak jsem svým studentům přirovnával bývalý, takzvaně komunistický totalitní systém k jedné obrovské kleci, ve které jsme se pohybovali svobodně a téměř nsvázaně, ale která měla nizounký strop, srkz který se nesmělo vylézt výše. Ovládači takové obrovské klece kontrolovali všemi směry jen její vnější hranice a nechali lidem svobodu, aby se mezi sebou neřízeně stýkali a předávali si své znalosti a informace. Tím se v celém davu hromadilo vzdělání a smysl pro skutečnou svobodu a přirozenou důstojnost. Svoboda horizontální komunikace záhy a celkem snadno vykopala hrob pro tento druh opresivního systému, který tehdy nepřišel na chytřejší způsob ovládnání.

Naproti tomu současná kapitalistická totalita vymyslela daleko geniálnější způsob ovládnání a útlaku.

Dnes žijeme v uzounkých soukromých klecích, majících ale strašně vysoké stropy. Tyto vertikální klece, ve kterých trčíme a hledíme jen vzhůru, se dají ovládači a vládci peněz, pozorujícími nás z výšky, báječně kontrolovat. Naši otrokáři, za pomocí parazitních náboženských organizací, operativně zvyšují či snižují dohlednost stropů. My zíráme k nebesům, škrábeme se zoufale svojí útlou klecí vzhůru a nemáme čas mezi sebou mluvit a vzájemně se dotýkat a tím zapomínáme na lidskou důstojnost, přirozený koncept svobody a na své po miliony let zděděné instinkty, předávající se jen horizontálními kanály. A svojí vertikální klíčku teď považujeme za absolutní a konečně definovanou svobodu.

Jak se musí chechtat úzká třída vládců, hledící na jimi vytvořený úl, složený z navzájem oddělených vertikálních buněk plástu.

Pilné a tupé včeličky jim do nich střádají med, který si, kdy přeteče přes strop, naši otrokáři odebírají, aby si zcela bezpracně uspořádávali nekonečné medové hody.

A my, jako oblblé a zmanipulované lidské včely, zapomínáme i na to, že máme pořád ještě žihadlo, i když je jenom jedno, a že můžeme vyletět ze svých odporných a ponižujících klecí a píchnout ho do řečtajících se ksichtů našich vykořisťovatelů.

Milan Kohout